

Sv. Ivan Bosko i mladina.

(Ob 50 letnici smrti).

Iz Don Boskovoga srca se je razlevala kak iz brezdanjega stüdenca na vse lüdi močna lübezen, ki je vse vabila k sebi, vse rešavala, vsem odpüščala, vse z blagoslovom napunjavala. Vsem je postao vse, da bi vse pridobo za Kristuša. Celo življenje je obrno na hasek bližnjega. Najveksi njegovi lüblenci pa so bili dečkeci. Do teh je gojilo njegovo očinsko srce najnežnejšo lübezen.

Kak negda Jezus, je naš svetnik zvao k sebi dečico, jim odpirao svojo lübezen i jim do brote delio. Pod plašč svoje lübezni jih je zbirao i med njimi najšeo svoje najvekse veselje. Z medenov sladkostjov, štere se je navzeo od Franciška saleškoga, jih je vabo k sebi. S tistov dobrotljivostjov, štero je zajemao iz zgledov božega Zveličara, jim je posvetio vse svoje moči, da bi jih pridobo za Boga. Komaj je sprejeo dečka v zavod, je kak lübeči oča hodo okoli njega, želeč si pridobiti njegovo lübezen i odkriti njegovo srce. I düšice so se njemu odpirale kak cvetice v jütrašnjem sunci.

Ta njegova lübezen do mladine je bila tak močna, tak globoka, da se je ne vstrašo nikših težav, nikših groženj, nikših nevarnosti. Ta lübezen ga je nag-nola, da se je odpovedao vsem prijetnostim toga življenja. Za njo je postao dühovnik. Da bi se njoj mogeo popolnoma posvetiti, je ne stopo v redovni stan, ne je sprejeo fare ali druge službe v škofiji. Sv. Oča Pij IX. so ga šteli meti pri sebi i ga postaviti za kardinala, pa je skoro jočič proso, naj ga püsti pri njegovih dragih dečkecih. Pri vsem, tüdi pri najveksih podjetjih, do šterih ga je silila lübezen i pokorščina do Pape, je meo vsikdar v ospredji skrb za svoje „huncvotje“, kak je večkrat pravo.

Gda njemu je nekša premožna oseba ponüvala peneze i dobro službo, če püsti delo za mladino, je odgovoro: „Vi mate peneze i dobite lahko drugoga dühovnika za düšnoga voditela v vašoj ustanovi, a moji dečki so siromaški, pa če jih zapüstim, ne bi meli nikoga več, ki bi skrebeo za nje.“

Nekoč je pravo: „Bog me je odločo za dečke, zato ne smem tratiti zdravja i moči za drugo.“ V predgovori svojega molitvenika „Preskrbljeni mladenič“ je napisao med drugim tüdi sledeče:

Razgled po katoličanskem sveti.

Samostani i sovjeti. Poljski tisk je iz „Brezbožnik-a“, uradnoga glasila Zveze brezbožnikov povzeo sledeče podatke: od oktoberske revolucije so komunisti v Rusiji zaprli 673 samostanov. S tem si je sovjetska oblast prigrabila 1.655.080 ha zemle i v gotovini 4.2 milijardi rublov. Iz državne posesti je prišlo v državno tüdi 84 veleposestev, 436 mlekarn, 802 živinorejskih postaj, 1112 menših posestev, 311 čebelnjakov, 704 sirotišnic, 277 špitalov za deco. Vojni komisariat je pri tom zasegao 188 bivših samostanskih zgradb, 287 ostalih zgradb so pa prevzeli drugi komisarijati.

Smrt morilca dühovnikov. Španski list „El Castellano Burgos“ je nedavno pisao: Luis Fernandez Espinar je bio ravnateo voze v Almeriji. Na zvüna se njemu ne poznalo, da je vdani alkoholi, samo to je bilo znano, da je kak dijak grozovito pijančüvao. Zato je zavolo nerednoga življenja zgübo službo. Gda je pa zmagala „ljudska fronta“, je znova prišeo v službo. Po upori na-

„Iz vsega srca vas lüblim, dragi dečki, i zatrüjem vam, da lahko najdete knige, napisane za vas od oseb, ki so dosta bole jako-stne i vučene od mene, nego težko bote najšli koga, ki bi vas bole lübo i ki bi bole želeo vašo pravo srečo, kak jaz.“

Ta lübezen do mladine njemu je sijala iz pogleda i vseh njegovih reči tak jasno, da je njegova bližina vlivala vsem nekšo tajno radost i srečo. Ar se je družo ž njegovov lübeznijov nekši sladek ugled i vsesplošno pošüvanje, ki sta kak sveto nebeski sij obkrožala njegovo osebo — so dečki pazljivo poslušali vsako njegovo reč. Gda je govorio Don Bosko, so dečki čütili, da ga vodi Bog i jim je bila vsaka reč sveta.

Samo, če računamo s tem mogočnim vplivom, šteroga je meo na düše svojih, bomo kajkaj razmili, ka bi se nam inači vidilo neverjetno.

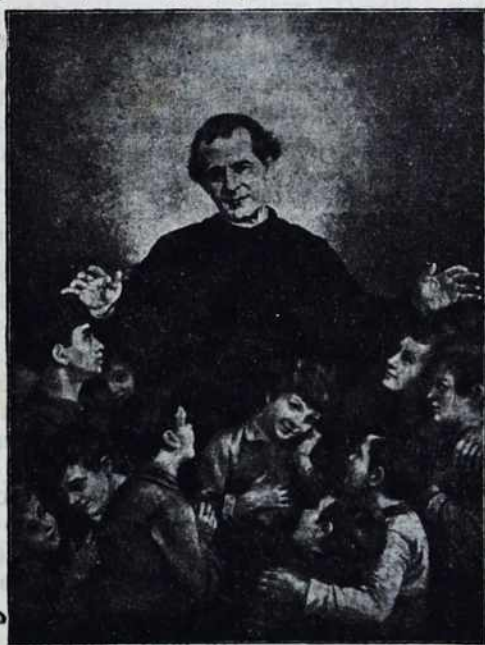
Gda je šo po mesti, so od vseh strani bežali dečki, ki so ga poznali, pa ga že od daleč z veseljem nasmehom pozdravljali. Pa to v tistom časi, gda se je svet preveč rad delao norca iz dühovnikov. Iz Don Boska pa ne. O ne, nego so se vse križem gnjetli okoli njega cestni potepenčki, dimnikarski vajenci, prodajalčki špic, raznašalci novin, rokodelski vajenčki — vsa vnogolična pisana vnožina mladoga sveta, ki šviga po mestnih vulicah i trgih.

Če so zvedeli, da je šo iz Turina, so spitavali, gda pride nazaj, so ga njemu šli proti. Nestrpno so ga pričakivali. Komaj, kak so začüli pokanje konjskih kopit, so zagnali krik „živijo!“, napadli potniški voz i se phali notri, ar je vsaki šteo Don Boski prvi polübiti roko i ga pozdraviti.

Tüdi dečke zvün Turina, ki so ga vidili prvič, je privabo njegov lübeznivi pogled i zavüpanje

vzbüjajoče obnašanje, da so priběžali k njemu i ga obkrožali, kak nekoč tam v Svetoj deželi božega Mladinolüba palestinska deca. Na vüzemski pondelek 1882 je šo prvičrat v Kamolji. Na morskoj obali se je igralo okoli 100 dečkov. Gda so ga opazili na trgi blüzi pristanišča, so zapüstili svoje igre i bežali k njemu, da ga pozdravijo i njemu roko polübijjo. Kak zameknjeni so ga gledali i se sükali okoli njega.

Nekši, jako nadarjeni deček, ki je hodo v javne šole, je popolnoma zanemarjao svoje düžnosti. Za očina karanja se je ne brigao. Prijatelje so oči svetüvali, naj ga da v Don Boskov zavod. Oča pa je bio mišljenja, ka je njegov zavod samo za siromaškejšje dečke i zato bi bilo poniževalno za celo družino, dati sina notri. Pa tüdi to je mislo oča, ka

Sv. Ivan Bosko i mladina.

sinček itak ne bi tam zdržao i se privado. Nato pa sin sam stane i prosi: „Da, ajtek, dajte me v zavod i bote vidili, da ostanem i se pobolšam.“ — Ponoči se je dečkeci se njalo, da stojina dvorišči s küpom papera v rokah i da vidi vnožino dečkov, ki kričijo „Živijo!“ nekšemi dühovniki, sto-

ječemi na balkoni. Tüdi on ide po stubaj gori i njemu polübi roko. — Ne dugo nato je prišeo v Don Boskov zavod v Turini i se je trüdio, privaditi se življenju v njem. Don Bosko je že precü časa bio na potüvanji, zato ga je deček ešče ne vido. Ednok njemu vučiteo da ovitek papera, da ga ponese nekšemu drugomu predstojniku. Idok po stubaj začüje zategnjeni glas „Živijo!“ Beži na dvorišče pa na balkoni opazi Don Boska, vrnivšega se iz potüvanja. Vse je bilo, kak je par tjeđnov prle vido v senjah: dvorišče, vnožina dečkov, isto poslopje, isti dühovnik pa on sam s paperom v roki. Ves prevzeti od radosti beži na balkon i polübi Don Boski roko. To je bila zvünešnja izjava njegove lübavi do Don Boska.

V Turini je živela siromaška savojska družina. Oča je prestopo v luteransko vero, da je dobo malo penez, s šterim so lüteranje plačüvali prestop v njihovo vero. Zahtevao je, naj bi žena i sinček tüdi prestopila. K sreči je bila žena stanovitna pa tüdi deček se je ne dao pregovoriti. Jokala sta, pa molila. Dečkeci pa se je ednok senjalo, da ga s silov vlečejo v lüteransko cerkev i da se zamañ brani. Gda se tak bojuje, se njemu prikaže dühovnik, ki ga je rešo i vzeo s sebov. Drugi den povese svoje senje materi. Ta je že prle nakanila dati sina v kakši zavod. Ne je pa znala kam. K sreči se je najšla oseba, ki njoj je povedala, naj ga da v Don Boskov zavod. Resan se je napolila s sinčkom v nedelo zajtra ta. Bio je ravno čas sv. meše, zato sta stopila v cerkev. Ravno te je Don Bosko pristopio k oltari. Gda ga deček opazi, začne na ves glas kričati: „On je, mama, prav on je, prav on!“ V Don Boski je spoznao dühovnika, šteroga je vido v senjah. Po sv. meši

je bežao v segeštüjo, se vrgeo pred Don Boska na kolena, pa milo proso: „Dober gospod, rešite me!“ Svetnik ga je sprejeo i mali Savojec je ostao več let v zavodi.

Vse obnašanje sv. Ivana Boska je melo na sebi nekaj privlačnoga i priküplivoga, nekaj, ka je vsakšega, ki ga je vido, v živo zadelo. Že več mesecov se je klatila okoli zavoda čupora pretepačov, ki so grozeče psüvali vse mimoidoče, metali kamenje na dečke, pa delali druge neprilike. Svetnik jih ednok zasači pri tom. Prijazno jih pita, zakaj ne idejo kam na delo. „Če nas pa nieden gospodar nešče,“ odgovorijo. „Pa pridite k meni. Jaz vas bom preskrbo z vsem, pa ešče rokodelstva se navčite.“ Povabilo so sprejeli i več let ostali pri njem. Postali so dobri i pošteni delavci.

Nekoč je naleto na dečkeca, ki je bio delec na okoli na slabom glasi. Svetnik se njemu nasmehe i ga pozdravi. „Dober den!“ odgovori tepeš i ves osramočen povese glavo. Don Bosko postoji i nadalüje: „Jako me veseli, da sam te srečao. Prosim te, da mi napraviš nekšo uslugo.“ — „Prav rad, če bom samo mogeo.“ — „Gvišno boš. Pridi k meni na obed!“ — „Jaz z vami, na obed?“ — „Da, ti! Dnes sem sám, pa mi je dugi čas.“ — „Gvišno se motite. Najbrž ste me zamenjali s kom drugim.“ — „E, ka bi! Pa ti si te i te.“ — „Sam, ja.“ — „No vidiš, le pridil!“ — „Pa te meli samo nevolu z menov!“ — „Nikaj se ne izgovarjaj! Samo pridil z menov!“ — „Ne vüпам iti takši, kak sem, v toj grdoj zamazanoj obleki.“ — „Naj bo, ti samo hodi!“ — „Pa če me mama doma čakajo?“ — „Mami že jaz povem, gde si.“

Deček je šo, obedüvao z Don Boskom i tisti den se je njegovo življenje obrnolo na dobro pot.

Vsakšemi dečki, ki je komaj prvič vido Don Boska, je navdihavala njegova neprekosliva dobrosrčnost, pošüvanje pa zavüpanje. Z bistrimi očmi ga je vsega prešino, da je hitro spoznao dečkov značaj, darovitost i srce. S prijatelskov iskrenostjov ga je prepričao i navdüšo za pot kreposti.

„Ne je mogoče vzgajati,“ je pravo l. 1858. v Rimi kardinali Tostiji, „če dece nemajo zavüpanja do predstojnika.“ — „A kak si je mogoče to pridobiti?“ pita kardinal. — „Či včinimo to, da se nam približajo, i že naprej odstranimo vsako zapreko, ki nas loči od njih.“ — „A ka včiniti, da se nam približajo?“ — Če se jim mi sami približamo s tem, da se prilagodimo njihovimi mišljenji. Ščete, da sprobava? Povejte, gde se v Rimi zbira največ dece?“ — „Na trgi Termini pa na trgi del Popolo.“ — „Dobro, hodmo na trg del Popolo.“ — Šla sta i najšla veliko čuporo dečkov. Don Bosko se jim šče približati, a huncvotje v bojk. Začne jih lepo prijazno vabiti. Pridejo nazaj. Tomi i tistomi dá kakši spominček, jih spitavle po domačih, žele zvediti, kakšo igro so igrali i jim pravi, naj se dale igrajo, rekši, da se bo on tüdi. Ešče drugi dečkeci, ki so stali daleč, so priběžali. Vse je lübeznivo sprejeo, se pogovarjao ž njimi, pa jim dao kakšo malenkost za spomin. Gda je odhajao, so šli za njim do kočije i ešče dugo potem so ga pozdravljali, mahajoč z robci i rokami. Kardinal se je ne mogeo načüditi tomi prizori.

Takši je bio sv. Ivan Bosko. Za ono, ka smo v začetki članka

Vredništvo v Lendavi hš. 67, uprava v Črensovcih, Sloj, Krajina.
Letna naročnina v državi 30 Din., mesečno 2.50 Din., v inozemstvu 72 Din., mesečno 6 Din. z M. Listom letno 100 Din. Na sküpní naslov pri širitelaj v državi je letna naročnina 24 Din., mesečna 2 Din. — Plaćati se mora naprej.
Štev. položnice 11806. Rokopisi se ne vračajo. — Cena oglosov: Cela stran 800 Din., pol stran 400 Din. i tak niže Poslano i med tekstom vsaka reč 2 D., mali oglosi do 10 reči 5 Din., viševsaka reč 1.50 Din.

povedali, smo v dokaz prinesli nekaj dogodkov. Leško bi jih ešče na stotine i stotine. Vsi so najlepši dokaz njegove lubezni i skrbi za mlade duše. D. Bosko je vmro pred 50 leti, a njegovo delo se nadaljuje po vsem sveti, tudi pri nas.

R. J.

Sv. Ivan Bosko.

Narodo se je 16. avg. 1815. Nastavo je salezijansko Družbo l. 1869. Nastavo je Družbo sester Marije Pomoćnice l. 1872. Nastavo je zvezo salezijanskih sotrudnikov l. 1876.

Vmro je 31. januara 1888. Proglašeni za „častitlivoga“ od Pape Pija X. 23. jul. 1907. Proglašeni za „blaženoga“ od Pape Pija XI. 2. jun. 1929. Proglašeni za „svetnika“ od Pape Pija XI. 1. apr. 1934.

Sv. Ivan Bosko govori:

Želite napraviti kaj dobroga?

Vzgajajte mladino!

Želite napraviti kaj svetoga?

Vzgajajte mladino!

Želite napraviti kaj jako dobroga i svetoga?

Vzgajajte mladino!

Želite napraviti kaj božega?

Vzgajajte mladino!

Nedela

po Treh Krali štrta.

Evangelij (Mataj 8.) Tisti čas, gda bi Jezus stopo vu jadico, nasledovali so ga Vućenice njegovi; i ovo veliko gibanje je postanolo na morji, tak, da bi se jadica pokrivala z valmi: on je pa spao. I pristopili so k njemu Vućenice njegovi, i obušili so ga govoreći: Gospodine, zdrži nas, ar pogibemo. I veli njim Jezus: ka se bojite, male vere? teda gori stanovši, zapovedo je vōtrom, i morji; i vćinjenno je veliko vtišanje. Lūdstvo se je pa čuđivalo, govoreće: kakši je ete? ka so vōtrovje, i morje njemu pokorni.

Gda je Jezus komi čuđežno pomagao, je navadno zahtevao od njega vero. Z verov vred pa zavūpanje. Vera i zavūpanje sta med sebov tak zvezanivi, kak sunce i toplota. Če sunce sija, mora tudi segrevati. Če verješ v Boga, da je resan takši, kak je: vsemogoćen i neskončno dobrotliv, da ma moć i volo pomagati, potem moraš meti v njega tudi zavūpanje. Če fali zavūpanje, fali tudi vera. Ki v Boga zato trdno ne zavūpa, nema tudi trdne i žive vere.

Pomenkanje zavūpanja žali Boga. Zakaj? Zato ka što nema trdnoga zavūpanja v Boga, to se pravi, če dvomi, da bi Bog mogeo pomagati, takši človek ga žali. Dela Bogi krivico. Če ti što pravi, da ti rad pomore, koliko je mogoći, ti pa z glavov kimaš i praviš: Ne vem, če si resan tak dober, kak mi praviš, ti s takšim nezavūpanjom dobrotnika žališ. Tvoj dobrotnik si bo mislo: A tak, te ne verješ mi, da ti šćem dobro i ti pomagati. No, potem si pa pomagaj sam.

Nasprotno, zavūpanje v Boga, njega jako časti. Z zavūpanjom najmre davlemo Bogi čast i priznavamo, da je istinsko takši, kakši je: to je, vsikdar pripravleni nam v dobro. Z zavūpanjom se Bogi prikūpimo. Svetniki so meli veliko zavūpanje v Boga, posebno se vidi to pri Svetom Ivani Boski.

Grešnik bo mogoće tak modruvao: Pravićnim, dobrim lūdem je leško, da se v Boga zavūpajo i se njemu približajo, a jaz, ki sam toliko grešio i tolikokrat razžalo Boga, kak se naj njemu zavūpno približam? Bojim se ga, da me bo ostro pogledao i mogoće sūno od sebe.

O ti, duša zgūblena, pa znova najdena, ravno ti se moraš Bogi prav zavūpno bližati? Ne veš, da ovco, ki je bila zgūblena pa jo je Paster našćeo, On ma najraj?

Novi človek.

Živimo v dobi „pogledov“ i raznih „stališč“. Vsakši šće zavzeti svoje „stališće“. Od najvećšega vućenjaka pa do zadnje prazne glave — vse ma svoje stališće, svoje poglede na svet i na življenje v sveti. Tū kriči i se šopiri s svojim stališčem „naprednjak“, „nacionalist“, „liberalec“, „kapitalist“, tam se palik repenći i sliini s svojim pogledi i svojim stališčem kakši „rdeći bratec“. Vsi šćejo biti čedni, vsi šćejo prinesti rešenje sveti i srečo človeki, se razmi srečo — po srci njihovom. Toda poslednje je strašnejše od prvoga... Zabloga rodi zablogo, greh novi greh...

Visoko nad zablodami z desne i leve pa stoji edino pravo i istinsko gledanje na svet i človeka — katolićanska istina.

Katolićansko življenje i katolićanska miseo se v istini zadržava u vsakšem časi na ono, ka v človeki odreja vse: njegov izvor, njegov cio i njegovo zdajšnje poslanje. Katolićanec zna, da prihaja od Boga Stvoritelja, da ide proti Kraljestvi Božem; i da je zdajšnje njegovo poslanstvo: pokoravati se Reći, štera je Jezus Kristuš, Rešenik. A ta Reć sodi „svetu“, šteri jo je zavrgo. Ona zvelićava samo tiste med lūdmi, šteri se odpovejo tomi sveti i težijo za Kraljestvom. Ta odpoved i ta živa težnja stvarjata najglobošo revoluciju, edino zvelićavno revoluciju. A vse druge, štere se pojavljajo na našem razburkanom zapadi — so samo zagonetni odrazi toga prvotnoga dogajanja — njene časovne zamenjave, štere vodijo v vnićenje.

„Ne pomerite se z dnešnjim časom, nego se spreobrnite...!“ To ne pomeni za katolićanac, da mora „svet“ napustiti. To ne pomeni, da bi po osebnoj spreobrnitvi katolićanec samo čakao prekrižanih rok i z zdihoivanjom podnašao krivićne zakone sveta, štere obsoja.

Novi človek, po „Evangelijumi“, je človek, šteri je spremeno

smer. On se pokorava Reći, štero njemu Bog pošila, on priznava svoj greh, vse, ka ga je odvraćalo od njegove poti. Ali istočasno zna, da je odgovoren do sveta. Da, če se je svet predao grehi i krivici, se je to zgodilo le samo po človekovom grehi, šteri je bio njegov krao, ali šteri ga je izdao. I vsakši poedini greh ponavlja i otežava to napako. Tak so: priznanje greha, spoznanje izvora i cila, obveznost, da delamo na odkupljenji vćinjenne hūdobije — trije nerazdelivi pogoji „spreobrnjenja“, od šteroga govori sv. Paveo.

Osebnost spreobrnjenje, v popolnom evangelijumskom smisli, leško pride do izraza, če se v istini dogodilo, samo, če katolićanec dela proti sveti v njegovoj zdajšnjoj formi, a za obnovljeni svet v obećanji.

Toda, novi, spreobrnjeni človek mora iti dale. „Kaj bi koristilo človeki, če pridobi celi svet, svojo dušo pa pogubi?“ Svojo dušu, to je spoznanje o svojem izvoru i cili, svoje misli o samom smisli življenja! Kaj bi koristilo človeki, da reši svoje materijalno i jakostno življenje, da se reši bojne, nevole, stiske, če pa ne pozna i če odpove „edine potrebne stvari“, edinoga poroštva popolnoga zvelićanja? Če se je človek spreobrnio, ali naj té pusti svet, da ide po svojoj krivoj poti, da se raspihavajo bojne, da brezposelni vmerajo od gladu? S tem, bi dokazao, da se ne spreobrnio. Delao bom, ali ne za svet, i ne, da rešim kakše dobro, nego ar znam, da sem osebnost odgovoren za postojeći nered. Delao bom iz zahvalnosti do Boga, šteri me je spreobrnio. Če te zahvalnosti ne bi meo, pomenilo bi, da ne vem za svoje zvelićanje. A, če znam za svoje zvelićanje, ne morem trpeti svoga greha i njegovih slabih posledic v sveti, v šterom lūdje živejo, gde lūdje vmirajo.

Grački Vili —

Slovenci pa Slovenija.

Naša zemla.

Slovenska zemla ima velko število mest, v šterih so zastopane slovenske kulturno — prosvetne pa gospodarske ustanove, kakti gimnazije, muzeji, gledališća i. t. d.

Na Ljubljanskom poli se širi v polkrogi okoli Grada glavno mesto bivše Kranjske, zdaj prestolnica Slovenije, Ljubljana. Mesto Ljubljana je nastanolo na onoj točki Ljubljanske kotline, gde se križajo prirodne ceste, prihajajoće prek Krasa, z Dolenjske, od gornje Save i s štajerske strani. Mesto je prirodno središće kotline same i tūdi vsega ozemla, ki teži k njej. Zato so že tūdi stari Rimljani na tom mestu ustanovili velko vojaško koloniju Emono, štere ostanki so se očuvali do dnes na južnozapadnom robu denešnjega mesta.

V Ljubljani se v zadnjem časi jako dobro razvija industrija. Tū se nahaja velka tobaćna tovarna, najvećša u Jugoslaviji, stara zvonarna i železolivarna, velka pivovarna Union i druge menše tovarne. Ešće vćekše važnosti pa je Ljubljana u kulturno-prosvetnom i gospodarsko-politićnom pogledi za ves slovenski narod. Tū mamo već mešćanskih šol, pet gimnazij, vućitelisće, tehniško srednjo šolo, trgovsko akademiju, glazbeno šolo i konćno vseućiisće (univerza) s petimi fakultetami, gde vćijo za zdravniķe, inženire, profesore i. t. d. Dale je u Ljubljani tūdi sedež škofije, sedež dravske banovine. Tū je tūdi vnogo tiskarn, gde izhaja vćki deo slovenskih časopisov i knjig. Kak prirodno središće pokrajine je postala Ljubljana važno križišće i izhodišće železnice. Dnes vodi iz Ljubljane šest prog. Najvažnejša proga je od Maribora, oziroma Beća na Rakek i Trst. Železniški promet oskrbūjejo trije kolodvori. Mesto ima okoli 80.000 lūdi.

Na Gorenjskem je staro mesto Kranj. Tūdi tū je moćno razvita industrija, posebno usnjarska i za gumijasti izdelki pa tūdi mlinski.

V Kranji je tūdi gimnazija, v kras mestu pa je stara gotška stolna cerkev. Iz Kranja vodi po tesni Koprski dolini lepa državna cesta skozi Jezersko, lepo gorsko letovišće, ležeće pod severnimi stenami gore Grintovca. Na sotoćji Selske i Poljanske Sore stoji Škofja Loka, tūdi staro mesto. Tū se nahaja poleg druge industrije, tūdi tvornica za izdelovanje klobūkov.

Ne daleć od Kranja je Bled ob Blejskom jezeru, ki je sve-

tovnoznano letovišće i kopališće letno pride sem do 15.000 gostov. Blūzi Bleda je Brezje, ki je najvećša boža pot na Slovenskom. Tū je znamenita cerkev z čuđodelnov Marijinov, podobov. Potem so ešće menša mesta na Gorenjskom, znana po industriji i letovišću, kakti: Trzić, Kropa, Radovljica, Jesenice i Kamnik.

Tūdi Dolenjska z Belov Krajinom ima precu mest. Najveće mesto na Dolenjskom je Novo mesto, ki leži ob vodi Krki, ki se vije u mirnom toku okoli mesta, tak da njemu daje znaćaj polotoka. Novo mesto ima gimnaziju, okrožno sodisće i je tū tūdi sedež okrajnoga glavarstva. Potem so menša mesta na Dolenjskom: Kostanjevica, Krško, Koćevje, gde je tūdi gimnazija. V Beli krajini pa sta mesti Črnomelj i Metlika.

Drugo najveće mesto na Slovenskom je Maribor z bogatov industrijov. Leži pod zelenim Pohorjem kre vode Drave. Tū se nakajajo velke tovarne za železne izdelke, usnjarske pa mesne. V Maribori je sedež lavan-tinske škofije, sedež okroznoga sodisća, ima tri gimnazije, vućitelisće, bogoslovje, trgovsko akademiju. Maribor je lepo, zračno i zdravo mesto, toplejše i bole sunćno nego Ljubljana. Glavni deo mesta leži na severni strani Drave.

V Celski kotlini leži mesto Celje. Na tom mestu je stala že rimska kolonija Celeia. V srednjem vćku so tū meli svoj sedež znameniti celjski grofi, šterih grad se ešće zdaj vidi nad mestom u razvalinaj. Tūdi Celje ima gimnaziju i već industrij. — Ne daleć od Celja je znamenito zdravilišće Rogaška Slatina, potem Rimske toplice i Laško.

Na Štajerskom je potom ešće već menših krajov, ki so tūdi važni za svoj okraj, posebno u gospodarsko — trgovskom pogledi. Med njimi je najvećki Ptuj, ki je tūdi staro mesto že iz časa Rimlanov, ima gimnaziju i razno industriju, potem Ormož i Ljutomer i trg Gornja Radgona.

V Slovenskoj krajini sta vćka kraja Sobota i Lendava. Posebno Sobota se vsakše leto zmerom bole razvija, za dve leti bode mela popuno gimnaziju. Tak postaja Sobota vsakše leto zmerom bole kulturno prosvetno i politićno — gospodarsko središće vse Slovenske krajine.

(Dale.)

Špansko bojišće.

Boritelje za vero i pravico, Francovi vojaki, so napredūvali pri Teruelu u treh dnevaj za 50 kilometrov i presekali zvezo med Teruelom i Katalonijov.

Našivā dekana odlikovana.

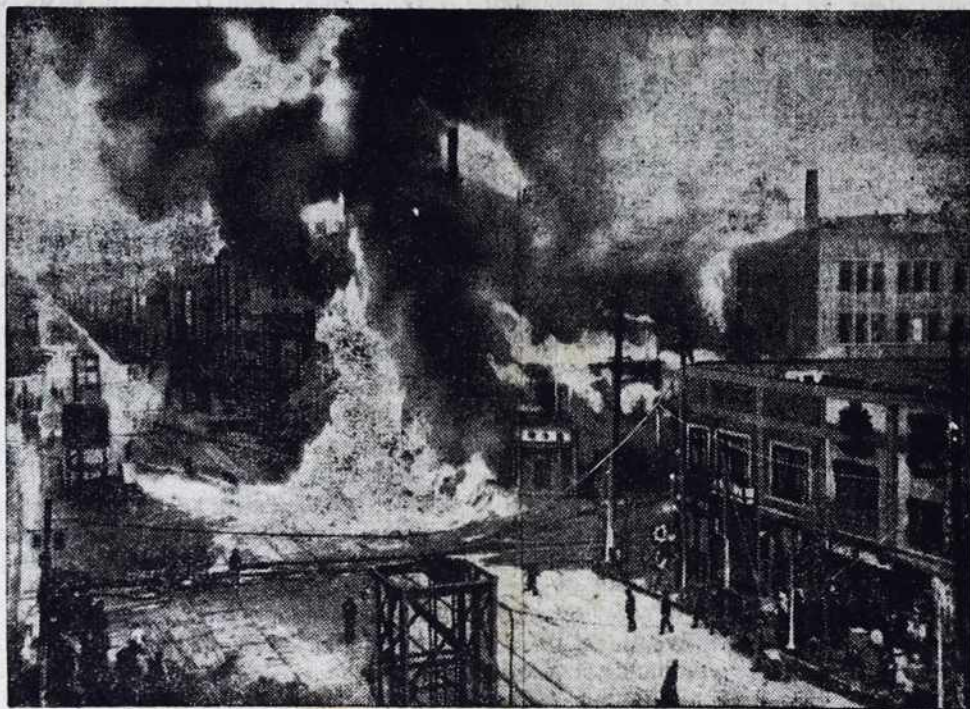
Za kn. šk. duhovna svetovalca sta imenūvaniva gg. Ivan Jerić, dekan i župnik u Turnišći i Jožef Krantz, dekan i župnik na Tišini. Iskreno čestitamo.

Državno zbrisani cerkveni svetki.

Dunajska Reichspost objavla odredbo nemške vlade, da se katolićanski sketki 6. januar (Trije krali), 29. junij (Sv. Peter i Paveo) i 8. decembar (Nevtepeno poprijetje) državno već ne svetijo i bo te dni školski pouk i uradi doposlovali kak delavne dni.

Rojstni den kraljevića Tomislava

se je obhajao u Belgradi na Dedinji jan. 19. Zahvalna boža služba se je vršila u dvorskoj kapeli.

Eksplodizija u Tokiu. Kda so u Tokiu gradili podzemsko železnico, se je pod zemlov vućgao plinski tank pa eksplodirao s takšov silov, da je raztrgao cestu. Plamen je iz ceste švigao cela nadstropja visoko pa je vnićo še nekaj trgovin na cesti.

Odredba prosvetnoga ministra od državne tiskarne.

Veliko ogorćenje se je zbūdilo po celoj državi zavolo odredbe prosvetnoga ministra, štera predpiše, da se vse šolske knjige, risanke, zvezki itd. kak i vse državne tiskovine i ka služili prosveti i narodnomi pitanji, da de se vse to moglo štampati u Belomgradu u državnoj tiskarni. V smisli odredbe da moge obćine tūdi neki list naroćiti i ga plaćati, šteri de se štampao u toj štampariji. U štamparijo je vrćenih dozday že 60 milijonov dinarov i bo edna najvećših tiskarn u Europi, gda se vse na-

mesti, ka je predvićeno. Samo-obsebi se razmi, ka se tū ide za dobićke, ne pomisli se pa, de li mela s tem država već dohodkov, ali pa tisto osobje, ki bo u tiskarno namešćeno. Da će delavci drugih tiskarn zgūbiju zdaj službo, što bo skrbo zanje? Če druge tiskarne zdaj ne bodo moge teliko daće plaćuvati, kak dozday, što bo nadomesto državi te zgūbićek. Hūdi dūh centralizma ne spi, kak se z toga vidi i zasnovane „Široke samouprave“, od šterih se že tak dugo gući,

se pa ne morejo nikak naroditi nega nikšega glasa od njih. Ne ka bi se te narodile, gda že nede već nikših sredstev, ka bi tūdi mogla ž njih živeti! Ka pomeni novo rojeno dete, če zavolo glada more vmreti?

Dijaki iz Kanade so proti komunizmu.

Predsednik montrealske obćine se jim je zato zahvalo, ravnotak vnogi drugi, ki so jim plismeno čestitali.

Glasi iz Slovenske krajine.

Podpora za zatiranje slinavke. Narodni poslanec, g. dr. Klar je sproslo 25.000 Din. podpore za zatiranje slinavke. Din. 20000 je dalo kmetijsko ministarstvo, Din. 5000 pa g. dr. Korošec, notrašnji minister. Hvala g. poslancu za to skrbivost.

Prosvetno društvo v Črensovcih se toplo zahvaljuje gospodi v Lendavi, ki se nešče imenovati, ka njemu je poklono 200 Din. podpore.

Marijini listi so gotovi i so se razposlali i se razpošilajo. Zavolo platnic, (tabeo), štere so se dugo ne dogotovile v Ljubljani, smo ga ne mogli prle izdati. Segajte po njem i si ga naročite. Mariji na čast i svojoj duši na hasek letno vsaki zmore 16 Din., ki samo šče. Ne bodimo mrzloga srca, bodimo vročega srca do svoje nebeske Matere, ki je jedinoga Siná darivala za nas.

Bogojina. Neimenovani gospod nam je poklono 200 Din. podpore na prosvetno društvo. Bog njemu povrni.

Tak guči i dela pravi širiteo. V našoj vesi sam najšo štiri hiše, v šterih so meli „Domo vino“ naročeno. Šo sam ta i povedao, da je dužnost kršćenikov, kršćanske liste šteti. Edna ženska mi je odgovorila: ka je zato dobra kršćenica, či de ravno slabe liste štela. Sramota za njo, ka mi je vúpala takšo reč povedati. Sam star že 60 let i vnoqa leta širiteo, pa te dužnosti od sebe za svet ne dam. Mariji se zročim v obrambo i pod Njnim maternim plaščom bom širo dober tisk, na zemli jemao za plačo trūd i špot v nebi pa čakam nevenljivo apoštolsko korono.

Naj se pozabi! Naj se pozabi tisto, ka je v zadnjih „Novinaj“ napisao Peter Domačin na konci članka z naslovom „Da se ne pozabi!“ On je zapisao, da je vogrski naslov „Hlapca Jerneja“ — pogansko (?) slab. Po njegovom bi se meo glasiti „Berci bérés“. Jaz pa pravim: boroš je ne hlapec i Cankar je ne mislo na boroša z veleposestva, záto bi takše samovolno spreminjanje naslova bilo zaistino — „pogansko slabo“, ar bi bilo v nasprotju z istinov! Cankarovo delo vrši itak svoje socialno poslanstvo, pa če bo „bérés“ v naslovu ali ne; naslov sam najmre nikaj ne pove, liki vsebina. Zato naj bo Peter Domačin miren — vogrski kritiki vsi pišejo, da je prevod jako dober. Zato pa nema nišče pravice pačiti naslova. Prevajalec je pa znao, ka dela. — Pavel Tüdidomačin.

Sr. Bistrica. Vmrla je tü po kratkom betegi hčerka našega širitela Vagner Števana v 12 leti starosti. Bila je jako vrla školaškinja i pobožna deklica, smrt jo je po kratkom betegi pokosila. Nedužno detece je večkrat izrazilo željo, da bi rado v mladosti nedužno mrlo. Marija, štere Marijin List je vsikdar, še pred smrtjov, z veseljom i pobožno prebivala, jo je poslušnola i k sebi jo je vzela. Molimo za njo, ona pa naj moli za dečico Slov. Krajine, ka de po njenom vzgledu prav iz srca lübila dobro Mater nebesko. Starišom naše sožalje.

Zahvala. Prosvetno društvo v Beltincih se toplo zahvaljuje vsem gospodom i gospodičnam za pomoč pri igri „Ben Hura“, potom g. Benko Josipi nar. poslancu za večerjo i Martinišči za obed. Vsem prisrčni Bog plačaj.

Beltinci. Seleksijsko društvo Beltinci, bo melo svoj redni letni občni zbor v sredo, dne 2. februara 1938. v osnovnoj šoli v Beltincih ob 9. vöri predpoldne. Vlüdno vabimo vse svoje člane, da se v kem vèkšem številu vdeležijo obćnoga zbora. Vableni so tüdi vsi, ki se zanimajo za pospešitev živinoreje. — Odbor.

Na podporo Novin nam je poslao Cosič Martin, elektrotehnik, Lendava, 10 Din. Lešnik Franc, Staranovaves, 4 Din. Bog plačaj!

Strehovci. Zaročo se je Zdravec Franc z Mesarič Ano iz Filovec. On je načelnik „Mladinskoga odseka“ i „Prosv. društva“, zato njemu čestitamo.

Smrt našega rojaka v Franciji. Sedem let se je mučio Kočarov sin Lajoš, iz Vučegomile v Franciji. To je od 16 do 23 leta. Trije bratje so tü delali, da domačijo rešijo. Ernest i Geza sta živiva i sta z velikov žalostjov zakopala svojega 23 let staroga brata v Oisseri — Meaux. Tüja zemla pokriva našega rojaka, ki ne mogeo prestati v svojem zdelanom teli operacije, da bi ga rešila za življenje. Žalostniva brata iz Francije tolažita svoje tužne stariše, brata, sestro, poznanice i soside. Zednim se zahvalita vsem našim rojakom, ki so prišli na tužni sprevod v tüjini. — Tüdi mi izrekamo tolažbo svojom pokojnoga i je zagotavljamo, da smo se pri sv. mešaj s pokojnoga spomnili i se še bomo.

Turnišče. Preminoči tjeden so se zbrali pri g. dekani, gg. plebanoše njegove dekanije na sestanku, na šterom se je določila visina najemnine, štero de cerkev zahtevala od banovine od rk. verskih šol i drugoga v najem danoga imanja, ki spada k tem šolam.

Dopisnikom. Samo na jedno stran papira tipkajte ali bar čitljivo pišite poročila i to, vsikdar istino i vsikdar pravočasno. Na priliko 18. jan. smo dobili dopis, naj objavimo, ka 16. januara bo v nekom društvu obćni zbor. Je mogeo te dopis rešiti? Ar v tiskarni slabo razmijo slovenski i delajo pri stavljanju vnoga faling, nam je nemogoče v tiskarno pošilati s svinčnikom — klajbasom pisane dopise. Vse s tintov i vse čitljivo mora biti. Prosimo, da se toga vsaki dopisnik točno drži.

Dari za novo kapelico sv. Martina v Martinišči v dinaraj: Vzemajna zavarovalnica, Ljubljana 500, Deško vzgajališče, Selo-Ljubljana 200, Salezijanski zavod, Rakovnik, 150, Magdič Ferdo, trgovec, Kapela, 100, Oslaj Štefan, župnik, Goričani, 100, Nadbiskupski konvikt, Zagreb, 100, Gjokoš Štefan i žena, Rakičan, 100, Klemenčič Katika kuh. Maribor, 100, Camplin Ivan, taj. prosv. zv. Maribor, 100, Flegar Alojzija, M. Sobota, 100, Črček Matija, zid. moj. Šalinci, 100, Reiter Edi, Cankova, 100, Hren Jakob, Kapela, 100, Vogrin Štefan, ravn. Sobota, 50, Kološa Janez, čev. m. Sobota, 50, inž. Zobec Ivo, gimn. rav. Sobota, 50, Vogrinčič B., 50, Vogrinčič Marija, Cankova, 50, Vogler Viktor, restavr. Cankova, 50, Jurković Jozefa, šiv. Sl. Radenci, 50, Lapoš Marija, Krog, 50, Berden Andraš, župnik, Martjanci, 50, Berden Jožef, expoz. Hotiza, 50, Jerič Franc, Sobota, 50, Brumen Julika, Krapje, 50, Bratina Alojzij, trgovec, Križevci, 40, Dr. Giančnik Jožef, Sobota, 40, Kočar Terezija, učiteljica, Cankova, 35, Halas Daniel, kaplan, Lendava, 30, Zelko Ivan, kaplan, Dobrovnik, 30, Sukič Ana, Sobota, 30, Dr. Lipnjak Danilo, Lendava, 30, Šulger Angela, Pišce, 25, Pollak Leopold, trgovec, Cankova, 25, Škofič Marko, župnik, Kapela, 20, Kahvedžić N. Maribor, 20, Meolic Mariška, Sobota, 20, Lovšin Vinko, župnik, Litija, 20, Prelog Terezija, Stara-nova vas, 15, prof. Šedivy, Maribor, 10, Casar Vinko, šol. upr. Gančani, 10, Sal. sotrudništvo, Rakovnik, 10, Gobar Janoš, Gradišče, 6. Lübi Bog povrni stoterno vsem. — Vodstvo zavoda.

Bogojina. Na obćnom zbori, rojarske podružnice v Bogojini dne 16. I. 1938., so bili izvoljeni sledeći odborniki: Predsednik: Jožef Püčko, Ivanci, podpredsednik, Martin Lovrenčec, Filovci, tajnik, Štefan Vugrinec, Bogojina, blagajnik Franc Horvat, Bogojina, računopreglednik: Alojz Horvat Bogojina i Ivan Žižek Ivanci, odbornika: Jožef Vogrin Bogojina i Meričnjak Janoš Bukovnica.

STREHOVCI. Pred kratkim smo sporočali nekaj zgodovne gibanja, da bi bili v Dobrovnik faro. Dnes pa ščemo našeti vzroke zakaj ščemo biti v Dobrovnik faro.

Prvi vzrok bi bio bližina. V Bogojino k cerkvi mamoo dobro vöro hoda, v Dobrovnik pa pridemo v 20 minutaj.

Drügi vzrok je šola. Mi i naša deca od nigda hodimo v Dobrovnik v šolo. Veronavuk jo včila tüdi dobrovniška dühovščina. Pokojni plebanoš Baša so hodili v Dobrovnik včit veronavuk, zdaj pa včijo dobrovniški dühovniki. Tak so deca vajena na Dobrovniško dühovščino, ki je vči od mali malüj. Vči je moliti, katekizem, popravlja za spoved i prvo sv. obhajilo, za fermo itd. Kda dete 8 let vajeno hoditi v Dobrovnik, gde se počüti čista domače, v čisti drügi okoliš se nemre vživeti, ka je razumlivo.

Tretji vzrok je zemla. Vsa širitev vesi je proti Dobrovniku, vej skoro nega gospodara, ki ne bi meo zemle na dobrovniškom, vnogi ešče većino verstva.

Nadalni vzroki, naj je samo povemo so: Trgovina; mislim, da nišče nao šou mimo Filovec v trgovino v Bogojino, nadale pošta, obćina i vse drüge uradne stvari.

Za konec naj vzmemo v račun šče rodbinske zveze. — Mislimo, da so to zadostni vzroki, da se nam to vñodi.

Bogojina. Za oskrbnika cehovskoga društva v Bogojini je izvoljeni, namesto Jožef Bojneca, Černela Ferko. Iskreno čestitamo.

Gomilica. Ednok je že razküženi vsaki dvor, za par dni se razküžijo vsi dvori i de ves odprta. — Banovinski zdravnik, g. Baša Ignac, je z vsöv vestnostjov vršo svojoj službu tü, zato se je pa küga tak hitro stavila. Gospoda Bašo zdaj najdete že doma v Beltincih, ki ste ga prle iskali i ga ne najšli, ar je bio zaposlen zavolo slinavke.

Ka nam piše eden naš naročnik z Goričkoga. Tü med temi bregami živemo celo skromno i po siromaško. V preminočem leti je pov povprek bole slab bio kak zadnja leta. Voda nam je njive vse razčesala i dobro zemlo doli odnesla v potoke i Bog zna kama. Njive so se spotegnole ali prepadnole, tak, da se ednoga sosedna njiva odpelala na drugoga sosedna njivo i celo na njivo tretjega sosedu, pa to či je bila pšenica, kukurca, krumpiš ali detelca. To je vse odišlo i to na mestaj cele parcele. Tak je vnogi komaj semen nazaj dobo, ka je meo posejano ali posajeno, vekši deo pova pa je zemla pod sebe podkopala, še celo gorice i sadoveno drevje se je odpelalo v dole. Tak smo za odati nej meli kaj, tüdi živine nej, posebno svinj ne, zato ka je za nje ne zrasla krma. Krumpiši so zvekšega zagnjilili v zemli, posebno onim, ki so je meli v kakši dnikaj posajene. Preminočo jesen so svinje preveč ginole. Tak smo zdaj v skrajnoj stiski za peneze, nemamo ji s koj notri vzeti, posebno tisti, ki nikoga ne meo poslati v tüjino služiti, zdaj strada v vsej rečaj, ka potrebüje. A vüpamo, da nam milostiven Bog letos bokši povda i vekši blagoslov de rosio na naša pola, kak v tom zadnjem leti.

Na misijon mil. g. Kereca v Junnanfu-i so darüvali: Žerdin Štefan, Vel. Polana, 3 Din., Horvat Štefan, Trnje, 10 Din., N. 50 Din. Bog po vrni! Penez odposlan na Rakovnik.

Naglo je vmro v Črensovcih Hozjan Matjaš, Kavašov. Vse dni je zdrav i vesel sekao drva v jaušji, zdrav vlegao, stano pa več ne. Bodi njegovoj düši dober Jezuš smileni.

Cankova. Naznanjam častitomi gosp. da se je, kak smo to že pred tem meli, ustanovila kmečka zveza, dne 16. t. m. Po Božoj službi je bilo zborovanje kmečkoga stanü. Na tom zborovanju nam je bilo razloženo, kak-

šoga pomena je kmečka zveza. Gučali so tam gg. Bajlec, banski svetnik i ing. Zobec, ravnatelj gimnazije. Po dugšem razgovoru se je izvolio odbor i to: predsednik Vogrinčič Anton, Cankova, podpredsednik Čahuk Anton, Skakovci, tajnik Prasl Štefan, Domajinci, blagajnik Geder Franc, G. Črnci, ostali odborniki Kornhauser Andrej, Krpič Franc i Dravec Franc. Delo ide lepo naprej, dozday je vpisani nad 200 v dvema obćinama še nej vpisano računa se za prvo vpisüvanje nad 300 članov, sledi šče drügi tüdi pristopijo.

Sobota. Premješčen je od nas g. Štancer, upravnik bolnice. Žao nam je za toga dobroga kat. moža, ka nas zapüsti.

Ka se godi po domovini?

Svojoj ženo je strelo z revolvyov Novak Ivan, bogat kmet, v Starom Bečej v Vojvodini, ar ga je povrgla i odišla k starišom.

Mrtvečnico so oropali v Ljubljani neznani hüdodelnici i odnesli stare medene trüge i drugo železje, ka se da drago odati, kak starina.

Potres je nastao v Slavoniji, a kvara indri ne vćino indri, kak v Daruvari, pa še tü samo malenkostnoga.

Ka novoga po sveti.

150 letnica Australije. Pred 150 leti so Angleži poslali za kaštigo v püste kraje Australije 120 obsojencov i za njimi sledkar ešče več. Pomali so prihajali tüdi prostovolni naseljenci i dnes je Australija že velika slobodna zvezna država v angleškom kraljestvi.

Egiptovski krao se je oženo. Egiptovski krao Faruk se je oženo z hčerjov višjega sodnika v Kairi. Svojoj zaročenki je küpo za dar lanček okoli šinjeka iz demantov, ki je koštao 4 milijone frankov. Pitanje je, da li so bili vsi njegovi podaniki siti te, kda si je mlada kralica obesila okoli šinjeka to velikanško vrednost.

Mesarski pes na grobi. Na Češkom je vmro mesar František Verera, ki je meo jako vrloga lovskoga psa. Dokoč je v trügi ležao mesar, pes ne šo izpod trüge. Potom je pa premio. I za dva dni so ga našli vsega izstradanoga na grobi svojega gospodara, kde je ležao. Pač ta stvar nas glasno vči, kakša more biti naša vernost do svojega Boga, ki nam je vsem vse dao, ne pa samo teliko, kak te mesar svojem vernomi psövi.

Komunisti v Španiji. Moskovska „Pravda“ je zahtevala čišćenje v Španiji. To se zdaj dogaja: vmori pisatelov i vnogih menje poznanih narodnih delavcov je že svetovni tisk opazo. V mračnih vülicaj nepoznanci napadajo omenjene i jih vodijo v temlice, gde imajo najmodernija orodja za mantranje. Vse vodi zloglasna GPU po navodilaj, ki so jih izdali v Parizi aprila lanskoga leta.

Ali znate, da je v severnoj Africi bio vkradnjeni velki železniški most i odani kak staro železo? — Da žive na Švedskom dečak, 6 let star, pa že zdigne 90 kil težine? — Da žive tak mala živalica, za oko nevidna. ki leti hitrej kak glas. Se razmi, najšli so jo v Ameriki.

Velki načrt za elektrificiranje Norveške. Državna uprava norveških vodnih podjetij za proizvajanje pogonske sile se bavi z načrtom, da bi elektrificirala većino naselbin i železnic. Vodnih sil v Norveškoj je 9 milijard kwh i je v tom pogledi najbogatejša dežela v Europi, ali dozday so izkoristili samo 15%

te vodne sile. Te načrt zaposli već let već jezero delavcov pa tüdi norveško industrijo. Električne centrale do gradili većinom na jugu dežele i zato računajo z izvozom električne sile v Švedsko i Dansko.

Mehika. Se itak preganjajo vnožine dühovnikov. Od 18 püšpekov so 15 zaprli, velke pokrajine so brez dühovnikov. Zday je samo 300 dühovnikov za 16 milijonov katoličancov. Deco v osnovnoj šoli po načrti kvirijo.

Najstarejša ženska v Berlinu. V Berlinu žive 105 let stara Hermina Hanssen. Kak najstarejšo Berlinčanko je pismeno pozdravo sam državni kancler Hitler i njej je poslao peneze i drüge dare.

Koliko prebivalstva má Japonska. Po najnovijšem štetju 71 milijonov. V jednom leti se je povekšalo število prebivalstva okoli za eden milijon.

Šolska deca zgorela. V Montrealu v Canadi je nastao ogenj v samostanskoj šoli sv. Hiacinta. Samostan je preživlao 160 dece. Več dece je zgorelo, vnogo je pa ranjene. Zrok ognja ešče ne dognan.

Ka pravite na to?

V Soboti ne so se mogli poravnati za prostor, gde bi stala nova bolnišnica. Kak so to v Lotmerki i v okolici zvedili, vćasi so organizirali deputaciju za Ljubljano i Beligrad z namenom, ka bi ta od oblasti sprosil premestitev bolnice iz Sobote v Lotmerk, gde njej obćina, da razpolago lepo stavbišče. Ka mislite, g. urednik, jeli je razbitje za pogajanje fundüša v Soboti zadosten zrok, ka Slov. krajina zgübi bolnico? I jeli si je s svojimi milijonami, štere je v par letat plačala za povzdigo javnih ustanov v Sloveniji, sama pa samo drobtinice dobivala iz stola bogastva, ne zaslüžila, da se za stavbišče zahtevana odškodnina mirnim srcom pokloni? Pa jeli je ne vse to dogovorena igra, po šteroj bi mesto Ljutomer prišlo do valave proti obćini Sobota? Ka pravite na to g. urednik?

VEZ LÜBEZNI Z NAŠIMI IZSELJENCI V TŮJINI.

Pisma naših z tujine.

Prečastiti! Bridgeport. Am.

Pošiljam naročnino za 1938. Sedemnajset naročnikov je plačalo (dol. 51.00). Neštérni bi raje plačevali vsako nedeljo, zato mi pošiljajte za poskušnjo vsaj za eden mesec 5 izstisov več, če ne bodo jemali in plačali, Vam odpišem, drugače Vam pa pošaljem penenze. Če imate kaj kalendarov više, bi jih radi imeli vsaj kakih 10 do 15. Izseljeniška številka Novin je ljudem zelo ugajala, tudi lahko. Leto nam gre h koncu; nekaj mesecev sem bil bolan, tako sem čul tudi o Vas. Drugače imamo za dosti dobrot biti hvaležni. S strahom pričakujemo, kaj nam novo leto prinese. Bojimo se nove depresije. Siromašno ljudstvo tedaj zelo trpi. To pa znate, da izseljeniki spadamo v ta razred ljudi. Bomo pač morali bolj pridno moliti, pa tudi življenje poboljšati. Drugo bo pa naš Oče se poskrbel. — Želim Vam vse lepe svetke, srečno novo leto in Vas srčno pozdravljam v s. J. Vam vdani — Rev. M. J. Golob.

Prečastiti gospod urednik! Ravno gnes san se pali razveselila, gda san zaglednola kalendar Sica Jezušovoga, za šteroga se Vam, vnočogčasti gospod urednik, lepo zahvalujem. Tudi dobila san prvo številko Novin i tudi šcem naprej ostati naročnica toga lepoga časopisa. Za 25 letnico Novin san Vam spravila novo naročnico. Želim njoj, da bi vživala to veselje, kak jaz, gda držim v rokaj Novine Slovenske krajine. Celoletno naročnino sprejmete od banke Baruch iz Pariza. Tukar Vam priložim njeni naslov. Vupam, da bom šce drugokrat pali poslala od novega naročnika atres. Velečastiti gospod urednik, prosim Vas, odpustite mi, če je kaj pomota v tej vrstaj. Pozdravljam vse pri uredništvu Novin z mojih prijatelcov. Sve obe pri dobri krščanski ludej, da lejko ideve k božoj službi, ešče ob delavni dnevaj. Bodite jezerokrat pozdravljeni s hvaležnostjov. Vaša naročnica Katica Kranjec, iz Hotize v Franciji. Častiti gospod urednik! Srečno blaženo veselo pa milosti puno novo leto Vam želim, isto g. Jelenskomu plebanoši, g. kantori, mojim sta-

rišom pa celoj Slovenskoj krajini. Častiti g. urednik! Že precí časa je minolo, ka sem Vam nej pisala, ali znate Vi dobro, kak se nam izseljenocm godi. Naše žile so tak tū napete na delo, kak strune na goslaj. O, kak srečni so, šteri so doma, kak so veseli nocoj na Sveto noč. Mi eti nevemo, če je Sveta noč, nemamo božičnoga dreva, niti jaslí, tūdi ne polnočnice. Ali vse to vidimo v dūhi v naših farnih cerkvaj. Čujemo zvonove zvoniti, veselo popevanje „Sveta noč, blažena noč“, čujemo duhovnike popevati Gloria, vse to je v naših srcaj, samo nesmo združeni z Vami. Nemrem popisati, s kakšov žalostjov potečejo vsaki božični svetki i pali pridó drugi. Pa vnočokrat si zgučimo, da bomo druge svetke že doma v krili lube domovine obhajali, ali tujina nas tako močno drži, da se njoj nemremo iztrgati iz rok. Če pa bo Boža vola, tūdi za nas bo prišeo den veselja, gda se združimo z Vami, da bomo tūdi deležni veselja, štero vživete Vi zdaj.

„Slovenska krajina, oj mili moj dom, v srci si mi vedno i mislim na Te...“

Izseljenka Anuška Terplan z Večeslavci, zdaj v Franciji. Velepoštuvani gospod! V imeni Jezušovom sem sprijela svoje slabo peresce i te mali list papira, na šterom Vam pošilam vno-

najlepši pozdravov, šteri plavajo v tom listi, da vūstmeno nemorejo do vas. Prosim Vas g. urednik, da mi redno pošiljate Novine, Marijin list i Marijkin Ogracek, da me bodo konči tej listi tolažili v toj žalostnoj tujini. Se veselim tistoga trenutka, gda je dobim. Poslala sem Vam 50 frankov. 25 frankov na čast Brezmadežnoj Devici Mariji, da mi še nadale ohrani mojo belo obleko čiste nedužnosti i 25 frankov na čast Jezušekovoj Treziki za zdravje meni pa ajteki v Franciji, mami pa doma. Še enkrat pozdravljam Vas g. urednik i vse naročnike Marijinoga lista, Eva Dominko iz Srednje Bistrice.

Pozdrav pošilajo: Horvat Ilona, par Legur, iz G. Bistrice: uredniki Novin, črensovskoj fari i celoj Slov. Krajini. Zahvaluje se za redno pošiljanje naših listov. Kalamar, roj. Persa Franciška, a Piere fontaine iz Dobrovnika: Pozdravlja urednika i jim žele, da bi šče dosta let živeli i vrejuvali naše liste, ki so njej v veliko tolažbo v tujini. Nadale pozdravlja svojo staro mamico v Dobrovniku. Prosi za boži blagoslov v hižnom zakoni, šteroga je sklenola s Kalamar Francom. Fartek Jožef, sin, sestra Trezika a Sanighum iz Dolica: Pozdravlja urednika, starše, brata z ženov i decov, sestro i prijateljico Škaper Marijo, ki je pred Božičom prišla iz Francije domo.

Prosvetni govor.

G. Glavač Martin, predsednik občine Beltinci, je na občnem zbori tamošnjega prosv. društva, v lepem govoru razložo, kak moramo biti vsikdar mladostni i se posebi zanimati za socialno pitanje. Zaključo je s sledecimi rečmi: „Mi moramo biti apostoli in desna roka duhovnikova, od katerega smemo prositi samo duševne pomoči, spodbude in navsetov za naše delovanje in v tem nam bodo tudi šli radi na roko. Če dobro zasledujemo razmere in ljudi, opazimo, da nauk v cerkvi ne zadostuje tako kakor je nekda, ampak je potrebno sedaj delati tudi zunaj cerkve. Ker so pa duhovniki vsled preobširnega polja in dela nemogoči vse to obdelavati in ker so

duhovniku tudi zunaj cerkve nedostopni vsi kraji, je naša dolžnost, da tam, kjer nima dostopa duhovnik, moramo nastopiti in pomagati mi in pripravljati pota. Seveda je najprej potrebno, da imamo mi vse to, kaj hočemo dati drugim, zato ker ono, česar nimamo sami, ne moramo dati tudi drugim. Za vse to poslanstvo je pa potrebno mladini idealizma, ognja in načel, in če to je, potem nam mora biti zavest, da ta boj zmoremo in zmagamo, živa. Mi mladi dobro vemo, da nam vrat, ki nam jih je Bog nastežaj odprl, v življenju nikdo zapreti nemore, če ne mi sami. In na to pot smo dobili od Boga veliko mero moči in zdravja, da moramo zaupati v uspeh. Zato moramo iti na pot, življenju in zmagam naproti.

Naša kuharica pa njeni brat.

Več njoj ne zamerimo, če ešče vsega nevej, pa se z bratom večkrat skrega, ka je ešče mlada. — Mama njoj večkrat morajo praviti, naj bole pazi na rože, ka so njoj včasih že tak süje, ka bi se v leti lejko od sunca vužgale. Se razmi, ka so se njoj ocvirki tūdi osmoldili, liki nej zato, ka bi preveč kürila. Ka drv nega dosta. — „Joži“ nam pa šolskih drv tūdi ne meče prek plota. Več znate od toga: Nikak njemi obečao liter dobroga vina, či de v noči šo, pa malo šolskih drv prek plota vrže, ka je on te že dale spravi. — Da pa vina nej dobo, te je pa ovado, gda so ga gospod upravitevo v šali pitali, či je on drva znoso: Ja, ravno ob 10 vori je bilo.

Pravim, drv mamo premalo, ka je naša gošča vozka. Našička je pa že tūdi zvozila, ka je bilo vsečenoga, ka niti maloga droga več ne najdeš, ka bi ga med veje skrio, če pelaš iz gošče.

Liki premalo je pazila, naša kuharica. Pa se je dobro branila: Na tečaji jih je pa 20, pa njim

li skoro vsaki den skipi mleko. „Ka pa gda si nama s sosidom v gošči nej mogla krumpšov spečti?“ jo je dražo brat: „Müva sva se že veselila, ka va mela eden paradiški obid, pa so krumpši bili napou sirovi, napou žuti. Sitiva sva zato bila; vejd drv nej bilo sühih, ka tiste dni zmerom dešč šo pa se megla vlačila; lekaj bi ti smolén mogla s sebov nesti?“

Pa so njoj mama pomogli, ka oni znajo, či se človek ne bi dosta z jezikom brano, te bi njemi nikak že na hrbet šo.

Ona je pa brata dražila, ka posode ne vej brisati, ka vse spotere. — Pa takše zavugnjene hlače má, ka njemi je prah jēj, pa blato prenaša ž njimi.

Za god je dobila kak krv rdeče platno, ka vse šošnja, veliko pa kak dveri... Samo da njoj ne bi večkrat na srce hodilo, že zdaj zamlada.

Pa žuta kokoš jo telko skrbi, ka nikša preveč zamazana hodi, ka de lekaj fertik, pa nogice má že tak malické pa süje...

Ništerna je pa belico doj z štao lüčila, drüge so pa fajn gori pojele. Pa totografirati se

nešče dati, čiravno bi jo nikši mali človek iz... tak rad „slikno“.

Brat má svoje skrbi: krave so letos malo bile na paši, lani je pa v čretaj 8 zavcov stírao, telkokrat je pásao. — Njegli punčuli so tūdi že nā najgi, liki zimos ga záto predržijo.

Kakšče ma naša kuharica svoje nevole, tak nesrečna je pa záto li nej, kak tista, ki je v Franciji 15 krav dojila, pa na hiži spala, gde so njoj miši pa podgani prek po lici skakale, zvün mraza. — Pa zaslüžila tūj nej dosta, ka jo nazadnje banovina mogla domou spraviti pa je v špitali mrla.

„Tista, ka je doma hodila kak gospa?“ — „Nej, mlajša!“ — „Ja, ja, gda so gospodi piebanuši šparat popravljali, te je prišla po krstni list.“ — „Več pa v dobrom mesti slüžila, naj bi raj tam ostala.“ — „Gde je več dece, je pač večkrat nevolá.“

„Ka pa, gda so te šteli odati“, jo je brat znova dražo. — „Več so mama tistomi možaki samo pravili, ka me naj pelajo, či takše majo, ka mo se kaj špilali, či de nas več vküper.“ — Oj, da je tam lepo: v grabo, pa na breg, tam pa cerkev...

Pošta.

Pücko Franc, Montagnoy. Kalendar smo že decembra poslali. Zdaj drugoga. Na pošti pozvedi, što ti ga je vzeo s pošti. Oslaj Barica, Crestol. Din. 110/60 sprejeli. Na koj je višek? Gumilar Aleksander, Vidonci. Za Pozvek Jožefa sprejeli za lansko leto naročnino, kalendara poslali. J. M. Prevalje. Kalendar brezplačen. Za list je tak samo še 15 Din. za plačat. Prša Kalamar Franciška. Pierrefontaine. Obračun je sledeči: L. 1936 ostalo za l. 1936 Din. 2. Sprejeli smo na Dom sv. Franciška 56/25 Din. Naročnino smo sprejeli dec. 23. leta 1936 Din. 112/50. Za višek sveta meša, kak si želela. Za l. 1937. dobili letos januara 10 Din. 110/60. Za višek sveto mešo opravimo, kak želeš. Za l. 1938 je tak ešče dug na naročnini. Prle ne si nam razložila, kak naj razdelimo penenze, zato smo ne mogli prle odgovoriti. Kolmanko Alojz, Korovci. Za Ciglar Engelberta sprejeli 100 Din. naročnine za l. 1938 i za Kolmanko Terezijo 48 Din. Za lani i za polleta letos pa domače naročnino 110 Din. F. A. Zemun. Naročnino sprejeli, prošeno bo. P. R. Štrigova. Naročnino za l. 1937 ino 1938, hvaležno sprejeli, kalendar poslali. Šlemmer Adela, ala Vignette. Mi smo zato stavili Novine, ka nam je Bunderla Franc javo z Francije, naj ti je več ne posilamo, ka si odišla domo. Zdaj smo je začeli znova pošilati i staro pošilatev nadomestili. Oči smo i bomo pošilali Marijin list, Fujs Alojza domači, Otovci. Vašemi so hodie Novine v Nemčijo, a zdaj so prisle nazaj s pripombov, ka je nepoznani. Naznanite nam njegov novi naslov. Katančić Ludvik, Veštica. Letos te med prvimi, ki dobijo kalendare, ar ste zdaj duže čakali. Smo ga poslali. Oktobra nas opotite na to našo obliubo. Kerec Rudolf, Otovci, 75: Prošnja je šla gori na banovino, vupajmo se pomoči. Gubič Franc, Trdkova. Novine do 10. marca za Francijo stavili. Mekis Roza, Trdkova. Kalendar za siromasko družino poslali brezplačno, dajte njej ga, ovoga pa naročniki Novin za 5 Din. za leto 1937. je vse plačano. Ar ste i vaše Novine plačali i si pošte nej odračunali, letos 34 Din. menje plačate. Kozar Jurij, Martinje. Sprejeli smo 446 Din., odračunali smo brezplačno 2 M. Lista, 1 Novine, poštnino i vožnjo v Dolence. Duga je ešče za l. 1937. 50 Din. Sprejeli iz Francije sledečo naročnino: Franc Bunderla, Moncety 102/70 Din., Persa Agneza, au Condry 118/50 Din., Salaj Marija, Boistrancourt 71/10 Din., Banko Zoltan, a Onville 71/10 Din., Andrejek Ana, Boistrancourt 118/50 Din. Žöks Emerik sAuve 39/50 Din., Balazek Štefan, a Trotte 118/59 Din., Fartek Jožef, Sainghix 94/80 Din., (kalendar poslali brezplačno za podpor.) Törnár Jožef a la Paupardine 110/60 Din. (Prosimo odgovor, na kaj je višek?) Šimonka Margit in Gantier 71/10 Din.

Odam pri banovinskoj cesti, vu ednom fátati 6 oratlov zemlišča: (2 orál travnik, 2 1/2 orál oratje zemle, 1 1/2 orál log za rušt) i 10 klaftrov zidarskoga kamla na mesti. Nadale 2 leti staroga bika (rodovinski, licencirani), kravja kola, kočije (s pol strehov) sani za paradijo, 3 meter x 60 m/m i 7 meter x 45 m/m dugi, transmission, decimal vage (500 kg).

OBAL, mlinar, PERTOČA, pošta Rogaševci.

Doma so velke brige zdaj s podom: či ga bole moči, več gob vó zraste. —

„Pa tovaj pridel!“ se je oglaso brat. Mama so se nasmejali: „Ja, tak je pravila pri sosidovih, gda smo seme lüpalí, pa sem jes pravila, ka smo vsi zdomi. Nikaj sem njoj nej pravila, samo z nogov sem jo dregnola pod stolom. —

„Ti pa pri lüčkih ne vüpaš jesti, tak te je sram!“ „Naj samo moje krave dobro jejo. Rejsan, vütro pa idem že rano v goščo. Te pa vij, gda te šli k meši, dajte kravam zmešančo, gda pa pridete domou, te pa čisto, fajn seno: tak ta tē šeka pa čila lejko pelale, ka je takše blato, ka bi se po gošči s sanmi lejko po njem vozo, pa kumaj vünej s kolami.“

„Več za tistoga smetja volo tak nej vredno v goščo!“ so se pri peči oglasili mamica. — „Da so pa eden možak pravili, ka zdaj najbogše vó strebiti, rano na protoletje do se pa tam kače gibale, pa mlado v čistom tūj raj raste, ka de več kolja, pa za smučí. — Več na veje šče vás gori denemo, ka ne de trbelo vezati.“

CENE

Pšenica: 177-182, kukorica sušena: 106-108, nova: 92-94, grah, 202-207 Din. meter. Živina: krave 2-25—5-25, biki 3-75-5-75, mlada živina 3-5 Din. kg. na živo vago. Jako dragi so mali pújceki do 8 tjeđnov stari, šteri koštajo od 100 do 180 Din. po falati.

Službena naznanila

Dvodnevni kletarski tečaj se bo vršil na Vinarski in sadjarski šoli v Mariboru v dnevih 4. in 5. febr. 1938. Tečaj bo teoretičen in bo trajal dnevno od 8—12 in 14—18 ure in je brezplačen. Namenjen je tečaj predvsem praktičnim vinogradnikom. Zanimanci se naj prijavijo predhodno z dopisnico.

LEPO STAVBIŠČE in stavbeni materijal ob banovinski cesti in prometnem kraju se ugodno proda. Vprašati pri: Cividini Stane, brivec Gornja Radgona

ODAM POSESTVO, obstoječe iz hiže, gospodarskoga poslopja, vse zidano in pokrito s črepom, 6 plügov njiv in travnikov. Podrobnije informacije dobite pri Lešnik Franci; Staranovaves št. 25. p. Križevci pri Ljutomeri.

KÜPIM BIKÁ, mladoga, plemenskoga, licenciranoga, najraj banovinskoga 350—400 kg. teškoga. Pismene ponüdbe pošlite na Salaj Karola, Trdkova št. 148. p. G. Lendava.

Velika zavarovalna družba išče

zastopnika

za življensko zavarovanje za Dolnjo Lendavo, z visoko provizijo.

Naslov v upravi Novin.

Oda se hiša v Soboti

zvanana staro Martinšče Križova 4. Küpci naj javijo ceno, ki bi jo dali za hišo, do 15. februaria. — Odbor za zidanje Doma sv. Franciška v Črensovcih.

Sprejme se VRTNARSKI

(kertejski) VAJENEC k bolši vrtnariji GYÖRFI V M. SOBOTI.

Za gostüvanje TORTE

izdelujem, najfinejše i moderno okrašeno. Cene niske. Se priporača

SIDONIJA NOVAK, slaščičarna, M. SOBOTA.

Dosta zato guči te brat, ali telko itak nej, kak tisti, šteromi so gospod vučiteo v šoli pravili: Lekaj si pa tūj slinavko dobo, ka vsigdar gučiš.

Pa tak je lagoji tūj nej, kak tisti, ki je pšeničnice šo čamijaj, kak so se začnole brisati, pa se nikaj nej zbojao, gda je naša kuharica začnola füčkati, ka bi ga pregnala.

Lejko se pa v novom leti oba vküper pobereta pa pobogšata...

Zlate resnice.

1. Svet se po samih šolah ne poboljša, ako starši doma pravega dna ne položijo.

2. Dober sosed je velik zaklād, ki se za gotove denarje ne kupi.

3. Sedem let moraš na enem kraju ostati, ako hočeš ljudi prav spoznati.

4. Kdor nikdar stradal ni, ne ve, kako lačnemu kruhek diši.

5. Moder mož se šele oženi, kadar ima ženkico ali dečico s čim rediti.

S l o m e k.